

Αριθμ. 433/1992 Αρείου Πάγου

Προεδρεύων ο αρεοπαγίτης Κ. Παπαδόπουλος
Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Α. Αθανασιάδου
Δικηγόροι Ν. Γαλεάδης, Α. Σπυρίδωνος

Επειδή, κατά το άρθρο 9 του ν. 2387/20 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας", απαγορεύεται χωρίς την έγγραφη άδεια των συγγραφέων, συνθέτων ή των εκδοχέων των δικαιωμάτων αυτών ή των νομίμων αντιπροσώπων τους, η εκτέλεση μουσικών συνθέσεων σε θέατρα, κινηματογράφους, κέντρα αναψυχής χορευτικά και διασκεδάσεως, εστιατόρια και ξενοδοχεία. Με το άρθρο δε 1 του ν.δ. 619/1941 έγινε προσθήκη στο άρθρο 9 του ν. 2387/20 και ορίστηκε ότι "απαγορεύεται επίσης η δημοσία εκτέλεση μουσικής δι` ηχητικών ή ομιλουσών ταινιών σε αίθουσες κινηματογράφων υπαιθρίων ή εν κλειστώ χώρω ή σε οιοδήποτε δημόσιο χώρο, χωρίς την έγγραφη άδεια των δικαιούχων.

Από τις παραπάνω διατάξεις, προκύπτει ότι θεμελιωτικό στοιχείο της προσβολής κατά της πνευματικής ιδιοκτησίας και συγκεκριμένα περί εκτέλεσεως μουσικού έργου, αποτελεί η δημοσιότητα. Το πότε η εκτέλεση είναι δημόσια ή μη αποτελεί πραγματικό ζήτημα και εξαρτάται από το αν η εκτέλεση ή η ερμηνεία ενός έργου γίνεται κάτω από συνθήκες που την κάνουν προσιτή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή ιδιαίτερες σχέσεις, μεταξύ τους. Αρκεί η παρουσία του κοινού να είναι ενδεχόμενη. Δημόσιος δε χώρος είναι κάθε χώρος όπου κατ' αρχήν ο καθένας μπορεί να έχει προσπέλαση έστω με ορισμένο αντάλλαγμα που μπορεί να συνδυάζεται με το αντάλλαγμα για άλλες υπηρεσίες σχετικές με το χώρο αυτό. Εξ άλλου έλλειψη της επιβαλλομένης από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας της αποφάσεως, που ιδρύει λόγο αναιρέσεως σύμφωνα με το άρθρο 510 παρ. 1 περ. Δ του ίδιου Κώδικα, υπάρχει όταν δεν περιέχονται στην απόφαση με σαφήνεια και πληρότητα τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που θεμελίωσαν τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις με τις οποίες έγινε η υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκαν, στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις όπως εφαρμόστηκαν. Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών που κήρυξε τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσιόντα, ένοχο παραβιάσεως των άρθρων 1, 9 και 16 του ν. 2387/20 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας" όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με τα άρθρα 1, 2, 3 και 5 του ν. 4301/29 και άρθρ. 1 του ν.δ. 619/41 και επέβαλε σ' αυτόν φυλάκιση 20 ημερών, δέχτηκε ότι ο κατηγορούμενος τέλεσε την πράξη που του αποδίδει το κατηγορητήριο, διότι αυτός που έχει εμπορικό κατάστημα με τον τίτλο "....." είχε εγκαταστήσει κατά την 15-9-1986 σ' αυτό μηχανικά μέσα παραγωγής και μετάδοσης του ήχου σ' όλους τους χώρους αυτού και εκτελούσε δημόσια σε αόριστο αριθμό προσώπων πελατών και σ' επήκοο αυτών, μουσικές συνθέσεις, που εκπροσωπούνται και προστατεύονται αποκλειστικά στην Ελλάδα από την εγκαλούσα μετά από εκχώρηση των σχετικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων και τις αναφερόμενες σ' αυτή μουσικές ρυθμίσεις. Οτι η απαρίθμηση των δημόσιων χώρων είναι ενδεικτική και επομένως συμπεριλαμβάνονται στους δημόσιους χώρους και τα εμπορικά καταστήματα και πρέπει να κηρυχθεί ένοχος της πράξεως αυτής". Η αιτιολογία αυτή δεν είναι ειδική και εμπεριστατωμένη, όπως απαιτούν τα ανωτέρω άρθρα 93 παρ. 3 του

Συντάγματος και 139 ΚΠΔ αφού δεν αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία ούτε οι σκέψεις με τις οποίες έγινε η υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στις διατάξεις που εφαρμόστηκαν, αλλά βεβαιώνεται απλά ότι τελέστηκε η πράξη της παραβίασεως της πνευματικής ιδιοκτησίας όπως αναφέρεται στο διατακτικό, στο οποίο παρατίθενται στα στοιχεία του κατηγορητηρίου. Συνεπώς η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν έχει την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία την οποία απαιτούν τα πιο πάνω άρθρα γι' αυτό πρέπει να αναιρεθεί σύμφωνα με το άρθρο 510 παρ. 1 περ. Δ' του ΚΠΔ και το βάσιμο σχετικό δεύτερο λόγο αναιρέσεως και να παραπεμφθεί η υπόθεση κατά το άρθρο 519 του παραπάνω Κώδικα για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές εκτός από εκείνους που δίκασαν.